

trukket i Langdrag, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Hospitalet var nødvendigt for Militæret eller ej, er løst og ude af Verden. Under den socialdemokratiske Regering er det jo paavist, at Militæret med Lethed klarer sig uden dette Hospital, og dette Forhold kan dog ikke skifte med de skiftende Regeringer; naar det en Gang er paavist, maa det staa fast. Altsaa, man har Hospitalet paa Tagensvej disponibelt til civilt Brug. Der er to Fløje. Man kunde da anvende den ene til Sindssygehospital og den anden til Optagelsesklinik med Universitetsundervisning knyttet dertil. En saadan Klinik vilde yderligere virke til at sigte Patienterne, saaledes at en Del blev udskrevet uden at komme videre, i Lighed med hvad der sker paa 6te Afdeling paa Kommunehospitalet. Dette vilde ogsaa hjælpe noget paa Pladsmangelen paa vore Sindssygehospitaler. Nu er det maaske ikke et fuldt ideelt Sindssygehospital, det er jo ikke bygget med dette Formaal for Øje, men jeg vil sige, at een Fløjl i Haanden er bedre end ti paa Taget, og Hospitalet er der, det er tomt, det kan tages i Brug, hvad Dag det skal være, naar det blot bliver tilpasset en Smule efter den særlige Brug, som man vil gøre af det. Og i alt Fald, selv om det nu ikke er ideelt, vil det dog have en stor Fordel at anbringe Patienter dér i Stedet for at anbringe dem under de overmaade ugunstige Forhold rundt omkring paa kommunale Sygehuse og Fattigaarde eller i Hjem, som aldeles ikke er indstillet paa at optage disse Patienter. Jeg tror, at man fra alle Sider maatte kunne blive enig om at naa til et godt Resultat her. Nu ser jeg nok, at de lærde er uenige om, hvorvidt man skulde kunne samarbejde med Københavns Kommune eller ej om en saadan Undervisningsklinik. Jeg tror imidlertid, at Staten skylder Københavns Kommune en hel Del paa dette Omraade. I mange Aar har den paataget sig den Undervisningspligt, som i Virkeligheden tilkommer Staten, og det vilde være trist, om alt for megen lærd Uenighed paa dette som paa saa mange andre Omraader skulde bevirke, at der slet intet opnaas. Jeg henstiller altsaa til den højtærede Minister at tage under Overvejelse snarest muligt at tage dette Hospital i Brug.

Jeg vil dernæst fremhæve, at der er en anden Bygning, som Staten ejer, der ligeledes staaer tom, nemlig Augustenborg Slot. Jeg kunde tænke mig det indrettet til et Nervesanatorium for nervesvage Patienter. Denne Bygning bør ogsaa tages i Brug. Det bør helst gøres paa en saadan Maade,

at Befolkningen, i hvert Fald delvis, faar Adgang til Parken dernede, og det vilde jo let kunne ordnes, hvis det blev et Nervesanatorium. Opretelsen af et saadant, som i høj Grad tiltrænges, vilde ogsaa i nogen Grad aflaste Sindssygehospitalerne, idet det utvivlsomt er saaledes, at man maa anbringe Patienter paa Hospitalerne, som egentlig hører hjemme paa et Nervesanatorium, og som vilde komme der, hvis et saadant fandtes. Det tiltrænges i allerhøjeste Grad, da de nervesvage Patienter er overordentlig vanskelige at have hjemme, og Nerveklinikker er for dyre for den brede Befolkning. Jeg henstiller til den højtærede Minister ogsaa at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse.

I Trontalen har Regeringen med særlig Iver vendt sig mod den Ordning af Adgangen til den højere Undervisning, som er skabt ved Lovene af 1918 og 1919, og Trontalens Ord er jo desværre et Ekko af Udtalelser, der tidligere er fremsat af den højtærede Undervisningsminister. Ministeren synes, der er for mange Studenter, og det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen klagede forleden som saa ofte før over det samme Forhold. Det er naturligvis beklageligt for de unge Mennesker, der tillidsfuldt holder deres Indtog paa Universitetet, at møde en saa isnende Kulde fra Undervisningens højeste Repræsentant og fra selve Universitetets Professorer. Det er rigtigt, at Antallet af Studenter er steget, men det forekommer mig, at intet kan være glædeligere, for det viser jo en Udvikling i demokratisk Retning; medens det før var forbeholdt en snæver Overklasse at blive Studenter, rykker nu andre Befolkningslag frem og faar Del i den højeste Undervisning. Der er utvivlsomt for den skolesøgende Ungdom en dragende Magt i Universitetet, og mange opmuntres i deres sidste Skoleaar til Flid for at kunne naa ind i dette forjættede Land, lidet anende, at der ved Indgangen staaer en truende sort Cerberus i en Universitetsprofessors Lignelse, som søger at støde dem ud i Mørket. Det er jo saa langt fra, at de alle kaster sig over et Fagstudium, de hverken kan eller skal have Embedseksamen. Alle rede efter Filosofikum falder jo en Del fra og forlader Universitetet, men de bevarer maaske gennem Livet Mindet om et herligt, frit Studentertilv ved Universitetet efter Skolens Tvang.

Skal man nu virkelig berøve en stor Del af vor Ungdom denne Oplevelse? Maaske er Filosofikum i den Form, den har nu, ikke en Eksamen, som gavner dem, der skal ud i det praktiske Liv, muligvis